

CALICUL

UMOR ȘI SATIRĂ. — Redactor ȚEPELUȘ.

ABONAMENTE:
60 lei anual. 30 lei pe jum an

REDACȚIA ȘI ADMINISTR
SIBIU
Str Regina Maria Nr. 1.

ANUNȚURI:
4 lei linia petit.

Nație, nație!...

Io, slujbaș pe la Calicul, — după nume Țepeluș
Vaccinat ca domnul Mille și beteag de comasare,
Neputând dormi azi noapte nu Va prinda deci mirare
Că 'ndrăznesc cu aste vorbe să vă plictisesc acuș.

Auzit-am dela lume, ci-că s'a făcut pornirea
Pentru cei fără de case ca să-și capete adăpost
Și că s'o 'mpărțit parcele mai cu rost, mai fără rost
Spre-a începe-odată jocul ăla cu 'mpământenirea.

Ca să nu zică poporul că din vorbă nu e faptă
Pe la Cherburg căpătat-au locuri lungi la larg de mare
Toți fagarașenii naibii, — fără nici o comasare,
Căci așa a fost să fie după judecata dreaptă.

Alții alintați de soarta, cu mai mulți dolari la pungă
Au ajuns să stăpânească chiar Columbia vestită
Și invidiați de-o lume, în arșița cea cumplită
Au întins parcele 'n cale pe-o viață să le-ajungă.

Ba chiar domnul Alexandru Văitoianu, — general
Și om cu milă pentru nație sărmana
A băgat pe frații noștri, nu 'n Jilava sau Doftana,
Ci tovarăși la procente în «Petrolul național».

Nație nemulțămă și pornită spre cârtire
Nici splendidele favoruri n'au putut să-ți umplă lada,
După ce umblași prin Cherburg, prin Columbia, Canada
Tot tu faci acuma gură și vorbești de «învărtire».

Nație clevetitoare, trebuie c'ai fost mioapă
Când Filipovici eroul s'a sacrificat pe sine
Oricând domnul Haralambe lucră numai pentru tine...
Oameni, cari și tricolorul îl purtau mai lat de-o schioapă.

Aștia-s nație eroii! Ai păcatului copii,
Ei te vântură pe buze și te pune paravan
Când afacerea-i făcută după vr'un diabolic plan,
Spre-a putea apoi în tihna stoarce sutele de mii.

Nație, sărac de tine, cum te roade mormolocii
Și cum stai de 'mbrobodită în minciună grosolană,
«Ce-a da Domnul», — zici din gură; nici nu iei măcară seamă
Că la firma ta acuma vând la marfă toți escrocii.

La restaurant.

- Chelner, vine tocăna, sau nici acumă nu e gata?
- E gata mă rog de două zile, numai trebuie încălzită.

Intre doi nemângăiați

- Vecinului tău i-a fugit nevasta?
- Nu știu.
- Cum nu știi, că doar ești vecin.
- Sunt vecin, dar nevastă-mea e dusă de două zile așa că nu mai știu noutățile.

Cine m'aude.

Cine m'aude cântând
Zice că n'am nici un gând.

Dar în ce gânduri mă zbat
Din sărac să fiu bogat.

Vad că cu petrolul nost,
Nu e rost de pașaport.

Ceferist iară n'aș fi
Nu mai am ce șterpeli.

Loc de casă 'n cimitir,
Că n'am să dau chilipir,

La boierii cari împart
Loc de casă și arat.

Nu-i nădejde de nimic
Ca-s funcționar calic.

Dar deputat când voiu fi
Las de nu m'-oi procopsi.
Iederă.

Snoave.

- Măi muere vișălul cel roșu
o fi pățit ceva.
- De ce?
- Păi uite vecinul îi aduce
pielea.

*

— Vecinu Dumitru și-a luat
nevasta la scărmăneală. Trece
popa și-l vede:

— Ce faci fiule? Nu te temi
de Dzeu?

— Lasă părinte, că nu păcă-
tuesc. D-ta nu te scarpini când
te mănâncă coasta?

*

— De ce și-o fi tăind femeile
părul?

— Să nu le mai zică: păr
lung minte scurtă.

— Dar cum?

— Cum? Păr scurt, minte
scurtă.

*

— Ion Potcoavă!

— Zent!

— Zi după mine jurământul:

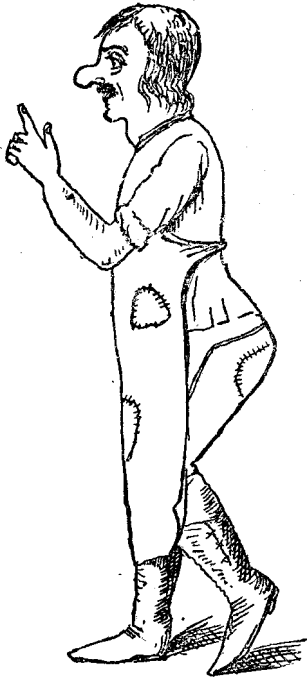
— Zic să trăiți.

— Nu răspunde boule și mă-
garule!

— Nu răspunde boule și mă-
garule.

— Ce zici!

— Zic după Dumneavoastră,
să trăiți.

Staturile lui Ciriplic

pentru cei cari vreau să sară în
balta căsătoriei.

Măi băete!

Nu umbla mult după fete
Cu moșie, boi ori casa
Ci cata-ți una aleasă,
Nici prea gureșe să fie,
Inșă nici de tot călăe,
Să nu-ți aducă avere
(Și pe de-asupra muere),
Nice soacră, nici mobile
C'atunci vai de-a tale zile,
Ci dreaptă tovarășie
Intre soț și 'ntre soție

S'o iubești, c'ășa se cade,
Spune-i chiar și nostimade,
Inșă ține minte una:
Nu o plictisi într'una
Cu ale tale dureri!

Alteceva ei să nu-i ceri
Decât să-și grijească casa
Și să-ți pregătească masa
Că de-i pune-o să conducă
Vei fi și tu pus pe ducă...

Inșă tu să fii bărbat
Căci așa îți este dat,
Nu să mesteci tu făina
Că atunci cântă găina
Iar cocoșul sub saltea

N'o putea nici cotcodă.

Dar pe lâng' aceste toate
Să te ferești ca de moarte
După alte să te ții
Cât ești al unei soții,
Căci femeia nu-i așa
S'o poți lua și-arunca.

Pe la crășme nu intra
Sau când întri și pe ea
Să o iei, căci fără ea
Ți-ai aprins în cap belea
Și-apoi știi cum zice vorba;
«Crășma-i culcușul Satani,
Cartile-ți mănâncă anii
Iar femeile stricate
Mi te umple de păcate.

Nu te lăsa fără haine

Nici prin ele s'ascunzi taine
Iar între ai tăi copii
Să nu vorbești nerozii,
Căci ce-aude dela tine
Copilul crede că-i bine.

Prietenii să-i cam rărești
Și să nu-i prea ocrotești
Pe la casă sau la masă
C'apoi coarne o să-ți iasă
Căci femeia pe la minte
N'are multă 'ncalțaminte.

Dar nici gelos să nu fii deloc
C'atuncea tu singur te faci
dobitoc
Ci dacă cu drumul alături
calca-va,
Trimite-o la mă-sa și gata
isprava.

○ mulcomire

— «Să pardonezi domnișoară, stăpână-mea nu da
cuartirul la dame, care sunt singure!»

— «Așa, apoi la mine mai totdeauna e cineva!»

Cópii după natură

Căsătorie din... dragoste.

— DUO SENTI... METAL —

SCENA I.

EL: Mireasa mea, de farmec p'înă
Mi-apari acum ca o grădină
Cu șaptezeci de primăveri
In pomul tău, rod de plăceri
Cu dinți de porțelan și aur
Și 'n mână cu al tău tezaur,
Din care-un dulce viitor
Așteaptă pe-al tău peștișor.

EA: Bibanul meu gelatinat
Mai spune-mi dragă înc'odat'
Ce'n viață nimeni nu mi-a
spus,
Inalță-mă la tine sus,
Vorbește scumpul meu, vor-
bește
Că are balta destul pește.

EL: Prin tine și prin punga ta
Eu sus de tot m'oi ridică,
Capacități mi-or spune „ser-
vus”,

Când oi suna din „rerum ner-
vus”,
Voi da la mese și serate
Și voi străbate prin palate
Voi fi chiar deputat, ommare,
Prin punga plin' a duminitale.

EA: Ah, mor, leșin de fericire
La vorba ta iubite mire!
O! de-ar trăi cei răposai
In domnul, — foștii mei
bărbați

Să vadă fericirea mea,
De bucurie ar crepă.

SCENA II.

EL: (aparte) Uf slută-i Doamne
și pocită

EA: (gratioasă) Ah! Cât sunt azi
de fericită

EL: Și scoarță de stejar i-e fața
Incât m'apucă de-acum
greața

Dar scopul mijloace stințește
Când balta are prea mult
pește.

EA: (leșinând de fericire, duce mâna
la inimă și cade în brațele
lui).

Oh cerule! cât mă iubește.
(CORTINA).

P. E. Știșor.

O parodie actuală

Feciorul țiganului,
Dobașu 'mpăratului,
Venea dela cătanie...
Ca D-zeu să ni-l ție.
Vestea 'nainte-i mergea.
Lumea 'ntreagă se temeă,
Că vine din cătanie
Cu «izbânzi» și galăgie...
Dada — plin de fudulie —
La crășma oblu se'mbie
Și se umple de rachie
Și-mi începe o galăgie
Pe barba feciorului
Cu'n cioban al dracului,
Inșă dracul de cioban
Arde sdravăn pe țigan,
Haoleu ce-a fost să fie
Lasa că-ți arăt eu ție!...»
Și dada acas' pornea,
Paranjelu-și aducea...

Care a plesnit pe dada
Că umplu cu el ograda
«Io, ciobanu 'ndat strigă
«Să te vad, de poți mai da!
Și ciobanul cât colea
Și mai sîinte îi rădea...

Haide dadă, hai acasă
Nu mai sta cu el la masă
Ca-i arăt eu mai apoi
Când vine pe diri noi!..

MORALA:

De aibi curaj, dă și fă; de n'ai
taci și kusch dich, mă!
Dar' vrând lumea a 'nșela; cu
curaj, ce nu prea stă..
Duci chiar pe părinții tăi; din
bătăi în resbătai.

Kako-witz.

La judecată.

— Din ce sat ești?
 — Din Flămânda.
 — Acolo toți hoții sunt așa de spâni?
 — Mă rog de ertare sunt și spâni ca mine, dar
 sunt și bărboși ca D-ta.

Cu pociumbii...

Poveste care se poate cânta de coruri bărbătești sau de coruri mixte pe melodia cunoscută din poezia lui Coșbuc: „La ogîndă”.

Foaie verde foaie lată,
 lată-ne, ajunși deodată
 Fără multă tevatură
 Cu pământ de-agricultură,
 Deacum o s'avem salată
 'n bătătură.

N'o să mai cătăm bulgarii
 Și-o să ne cruțăm crețarii,
 Când ne-om pune toți la sapă
 Și pământu-l facem apă
 Și-o să îmbrăcăm șalvarii
 Crescând ceapă.

Nu știm unde este Belu
 Și nici unde-i Pătrânjelu,
 Dar știm pătrânjei să punem

Pe pământul ce-l deținem,
 Chiar verdețuri de tot felul
 O să punem.

La legumă îi știm soiul
 Și am studiat gunoiul
 Cât de gras poate să fie
 Ca sămânța s'o învie
 Și-o să-l cărăm cu butoiul
 Pân' la glie.

Cine-a zis că agronomu
 Nu dă pământ la tot omu
 Ala e un Mușunache
 Sau un necioplit Costache,
 Că doar își cunoaște pomu
 Domn Enache.

* * *

Astfel deci cu mic, cu mare
 Pe pociumbi cu toți călare
 Au pornit ca generalii
 Ca să 'mplănte s'dravăn parii

În pământul cel mai tare
 Proprietarii.

Cu soacră, copii, nevastă
 Îi vedeam cum merg pe coastă,
 Cel mai mare șef de turmă,
 Cel mai mic mergea în urmă
 Și priveam dela fereastră
 A lor urmă.

Apol mai iuți ca porumbii,
 Când după ei sboară plumbii,
 Spre-a rămâne mărturie
 Tuturor pentru vecie,
 Toți și-au 'mplântat pociumbii
 Adânc în glie.

Însă legea-i cam posnașe,
 Căci chiar după aldămașe
 Taica Henteș succesoru
 N'a mai ținut cu poporu,
 Cic' acum eși din fașe
 'n Monitoru.

Noui porunci de anulare,
 Din nou altă comasare
 Iar pociumbii bucuriei
 Vor fi dați nimicniciei
 Și-acum mare supărare
 'n domniile gliei.

Ce să-i faci, așa ni-e firea
 Și așa e stăpânirea,
 Face, șterge și iar face
 Nu-i respect de legi, și pace,
 Ba chiar și 'mpământenirea
 O desface.

Nu știm unde este Belu
 Și nici unde-i Pătrânjelu
 Dar știm unde e Centralu...
 Acolo 'mplânta-vom parul,
 Unde nici Consilieru,
 Legendaru,

N'o să poată a ne 'ntoarce,
 Nici ce-i făcut a destoarce,
 Căci acolo biata glie
 O să fie pe vecie
 Nu pe gusturi și soroace,
 Măi bădie.

Tepeluș.

Glume.

— De ce i-o dat D-zeu băr-
 batului pe femeie?

— Pentrucă pe vremea aceea
 nu se cunoșteau gramafioanele.

— Fata mea, cântă la pian,
 cântă cu vocea, cântă din vioară
 și mai vorbește și trei limbi.

— Nu mai spune la nimeni,
 că rămâne nemăritată.

Stan Pășitul

În copilăria mea, pe când eu nu știam deosebi ziua de noapte, și vacile albe erau noaptea negre, trăia la noi în sat un om voinic și vestit, cu numele Niculae Leicu, care de bogat ce era, nu mai știea deosebi al meu d'al tău, cu deosebire îi plăcea să călărească pe caii altora, până când acești-și perdeau urma.

Niculae Leicu era cel mai de omenie om în sat, pentru că nu-și făcea treabă cu judecători criminali, și popa nostru la care se spovedea, pe-atunci n'avea cai; n'avea deci nime de unde ști, că Niculae Leicu, în lipsa de cai proprii, călărește pe cai străini.

Odată se întâmplă, că pe Niculae Leicu îl prind tocma când, ca să nu-l ducă vântul, ținea un cal între picioare, și-l duc la județul criminal.

— Adevărat e Leicule — îl întreabă judecătorul criminal — că tu ai furat un cal?

— Nu, domnule județ!

— Bine mă, dar' păgușul te-a prins călare pe calul lui!

— Așa-i domnule județ, dar' eu nici n'am furat calul, nici n'am voit să-l fur!

Atunci pentrucă te-ai suit pe cal strein?

— Pentrucă bătea un vânt mare domnule județ, și eu suindu-mă călare pe cal, l'am prins între picioare, ca să nu mă ia vântul!

— Asta ți-o creadă cine vrea — oameni de omenie nu se sue pe cai străini, ca să nu-i ducă vântul!

— Ba da domnule județ!

— Eu unul sunt sigur că-s om de omenie, și pe un vânt mare, ași fi în stare să mă suiu chiar și pe ca-

lul dumnitale, numai să nu mă ducă vântul!

Auzind județul, care încă avea cai, desvinovățirea lui Leicu, a întors foaia legii criminale, și a zis: Bine Leicule, de astădată ți cred, că n'ai furat calul, nici n'ai voit să îl furi, și te iert, dar' tu să te legi aici înaintea mea, ca tu cât vei trăi, nu vei mai fura. — Mă leg domnule județ, și dacă vei afla că am furat un puiu de găină, să mă pui în furci!

Nu trece mult timp, și pe Leicu, care furase un vițal, îl duc cu vițal cu tot înaintea județului criminal. Județul, constatând faptul, zice către Leicu: Noa Leicule, se fie voia ta, tu ți-ai făcut judecata zicând, că dacă vei fura un puiu de găină, a tale să fie furcile deci de furci vei avea parte!

Bine domnule județ, răspunse Leicu, arătând cu degetul vițelul furat — da asta-i puiu de găină?!

Sa dus cucul.

S'a dus cucul de pe-aici, Tatar-Bunar, bolșevici.

Veni cucul după o vreme, Panamale cu sisteme.

Și de atâta voie bună Pașapoarte, fraude strună.

Vine cucul iar la anu Greva foamei, Văitoianu.

Cântă cucul pe cărare Dictatură, guvernare.

Și mai cântă pe câmpie Ce mai jaf și ce hoție.

LEUȘTEAN.

Cocoana Gurădulce.

Cât, că din purtarea voastră, cocoșii nu pot povesti schimbarea timpului!

În zilele mele lumea se uita cu ochii de găină în viitor, și lua timpul cum îl afla. Când nu ploua, timpul era frumos, și vântul bătea după plac. Oamenii, care-și întorceau mantaua după vânt, erau în zilele mele tot așa de rari, ca și magnații români de azi. Rari erau și acei oameni, care-și leagă speranța la schimbarea timpului de cântecul broaștelor sau al ariciului. Barometrul, aneroidul și toate celelalte hemeroide, din care lumea de azi deduce schimbarea timpului, nici după nume nu erau cunoscute.

Lumea de azi vrea să știe înainte anii și vremile, pe care Tatal, după spusa evanghelistului Ioan, și le-a rezervat pentru a sa putere. Azi telegramele metreologice prevestesc în toate ziarele schimbarea timpului cu săp-

tămâni înainte, fără a mai consulta calendarele, și o nimeresc cu asemenea siguranță, ca și găina oarbă grăuntele.

Eu, din parte-mi, nu dau pe aparatele metreologice, prin care se prevestește schimbarea timpului, nici cât da Răspop pe barba popii Pop. Eu țin, că femeia e cel mai sigur barometru, aneroid, hemeroid etc. Asta am observat-o la multe alte femei, dar cu deosebire la cocoana Sfecla. Când cocorul Sfeclescu comandază pentru cocoana Sfecla o haină nouă, cerul se înseninează. Abzice cocorul Sfeclescu nevastei sale oarecare plăcere, pe cer încep a se arăta nori, și din depărtare durdue. De se duce cocorul Sfeclescu, fără nevastă-sa la un pahar de vin sau bere, începe a fulgera, iar sosind dela atari petreceri acasă, erumpe tempestatea, tunete și trăsnete se întrec pe firma-

ment, de pământul sare din țâțâni, și cocorul Sfeclescu, de frica trăsnetelor, o sfeclește sub pat! Cât!

Din filozofia lui Amnar

Ce folos că în cele confesionale prelații români vor ieși acuma din rezervă, când turmele lor, — în cele politice, — au ieșit de mult cu părul prin căciula.

*

Guvernul Brătianu a căutat, să înroleze pe prelații români printre rezerviști. În zadar le strigă acum ca să iasă din rezervă fiindcă cele pătimate de cârmuirea liberală i-au făcut și pe ei din rezerviști: *invalidi*.

*

Mai curând poți convinge o femeie că $2 \times 2 = 5$ decât să-i documentezi un adevăr care e contra ei.

*

Trei lucruri nici când nu le vom putea afla: câte picături de apă sunt în mare, câte stele sunt pe cer și cât capriciu e într'o femeie.

- Câți ani aveți D-șoară?
- Douăzeci.
- Dar acum trei ani câți ați avut?
- Tot atâția.

Umblând printre oameni

— cu trenul și pe jos —

La ora de geografie un elev din clasa a patra nu-și știa lecția. Profesorul enervat îl apostrofează:

— Măgarule și boule! Ai crescut mare cât mine și nu știi nimic. Marș la loc.

*

Dintr'un discurs al unui conducător de gloate:

— „Domnilor noi să ne dăm seama ce facem, fiindcă dacă vr'o dată se va desfășura Asociațiunea noastră, apoi cu siguranță că o va înghiți «Astra» dela București și noi o să rămânem cu buzele umflate».

Sărmanii sateliți!...

*

Intr'o librărie un țaran întreabă?

— Am auzit domnișorul că ați scos dela teasc «Gunoii artificiali»? Păi de ce vă mai faceți de lucru, că io vă puteam da câte cară ați fi avut poftă

și încă de ăl natural, numai cu 50 de lei caru.

*

La un colț al străzii Ciznădiei un „albinist” stă de vorbă cu un «centralist». Trăgând cu urechia, am prins următoarea frântură de dialog:

A: Mai aveți săpun de vânzare?

C.: Cât vrei! Dacă aveți lipsă vă dăm și sfoară.

A.: Păi sigur că și sfoară trebuie să ne dați, fiindcă altcum n'am avea cu ce lega săpunul...

*

Două bacfișe stau în colțul breterului discutând.

— Ce obraznic e ofițerul care a trecut acum.

— Il cunoști?

— Da, din vedere.

— Și de ce e obraznic, fiindcă n'a zis nimic.

— Tocmai pentru că n'a zis nimic este un obraznic și un nesuferit, — complectă furioasa fetiță.

*

Intr'o Duminică seara o damă sta cu fetița ei înaintea

unei vitrine frumos împodobite. Fetița nu-și mai luă ochi dela un voal de-o frumusețe rară.

— Mamico dragă cumpără-mi voalul ăsta.

— Nu se poate fata mami. Numai miresele poartă astfel de voaluri.

— Ba se poate, că doal și eu mă fac mileasă, — complectă cu perfectă siguranță mica... candidată.

*

Un băiețuș de vr'o trei ani, scăpând de sub supravegherea mami-sii se juca cu niște bețe în parcul orașului. Un domn mai în vârstă văzându-l atât de vioiu, se plecă la înălțimea micuțului și îl întrebă:

— Cum te cheamă puiule?

— Mișel, dlac și pungaș, — așa mă cheamă tata...

*

In ora de muzică profesorul își oprește ochii asupra unui elev pe care nu l-a văzut de multă vreme.

— Crisboi Ion, dar unde mi-ai fost până acum, pasăre ce ești?

— Am fost bolnav de meningită domnule profesor, — răspunse sfios elevul.

— Miști mișelule! Mie-mi spui? De meningită sau mori sau înnebunești! Și eu am fost doar bolnav de boala asta, așa că mie nu-mi poți înșira palavre.

*

Bloncăreanu Vasile se încurcă urât în descurcarea formulelor de matematică. Profesorul enervat peste măsură de zăpăceala lui Bloncăreanu se răsti la el:

— Marș! Marș acasă boule și să-mi vii cu tată-tău la liceu.

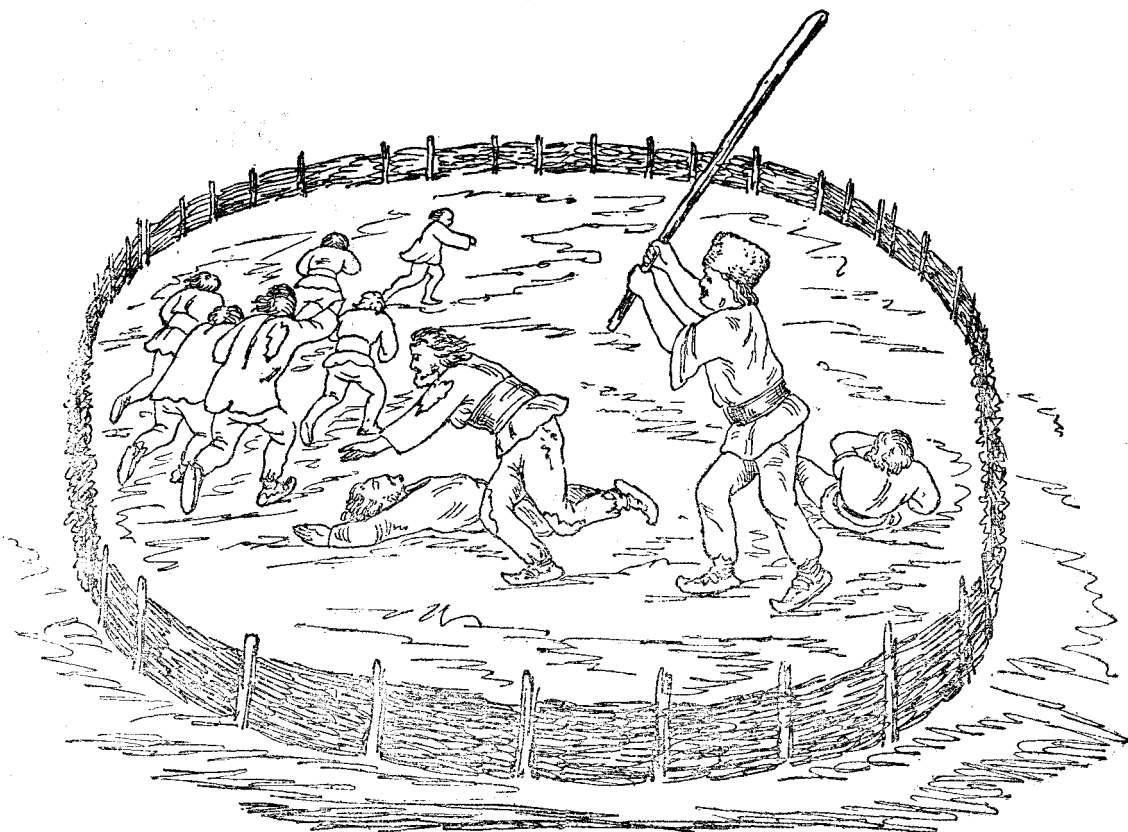
— Mă rog domnule profesor, cu tata nu pot veni, — fiindcă tata a făcut matura...

*

La studiul pedagogiei profesorul explică despre marii oameni cari au croit drum nou în privința educației tineretului. Dintr'odată, văzând că un elev nu e atent, îl întrebă:

— Să-mi spui Popa, despre ce fel de educație a tratat Jules Payot în cartea sa?

— Despre „Educația sexelor”, — răspunse cel întrebat, spre a da dovadă că e în continuarea preocupării gândurilor.

Scenă din viitoarele alegeri,

care reprezintă pe țăranul român, în momentul când își da votul pentru candidații «Petrolului național». Această scenă va fi cea mai mișcătoare manifestație de recunoștință.

Când nu plouă 'i vreme bună.

- Bine frate, pentru ce nu reparezi coperișul șoprului, că sub șopronul esta ploauă ca'n câmp!
- De, acumă nu se poate, că ploauă!
- Asta să se facă când e vreme bună!
- Vorbă să fie! Pe vreme bună nu-i de lipsă!

Epigrame

dedicate unor prieteni, prietene etc.

Celui dintâi.

Când te-am ocrotit la mine
Mi-ai intrat pe sub cămașe
Iar acum mă 'mproști fârtate
Cu cuvinte patimașe.

Celui de-al doilea.

După ce ți-ai dat cuvântul
Nici n'ai trecut bine tinda
Și-l călcași, fiindcă 'n creer
Ți-sa murdărit oglinda.

Celui de-al treilea.

În întreaga-ți acțiune
Ai fost consecvent fârtate
Și-acum ești, — când vine
vorba
Sa te duca altu 'n spate.

Știri telegrafice

Agenția: **Țepeluș**

aduse în cărcă de „Calicul”

Boița. La banchetul împrietăririi dela Tâlmăciu a vrut să vorbească, cu toată puterea celor 5 litre înghițite, și boiceanul Lae Bețivescu, dar din cauză că juica s'a urcat în termometrul capului i-sa perdut limba prin gură.

Făgăraș. Anul acesta manevrele s au ținut în cafeneaua Mercur. Declarația de războiu s'a făcut în urma unui cântec unguresc. Au fost mobilizate toate scaunele și mesele din cafenea. Inamicul a fost silit să bată în retragere într'un colț apoi să părăsească câmpul de luptă pe ferestri alegându-se cu capul spart și nasul turtit. Locuitori au felicitat pe învingători, pentru că inamicului i-a trebuit o scărmană, ca să știe că ce-i prea mult nu-i sănătos.

Orăștie. Membrii activi ai casei sunt dezolați, decând cu prăgătirile de înșurătoare ale directorului Damian. Știu ei foarte bine că lunile de miere n'o să-l mai lase nici la chibițat, nici la discutat și zău că e păcat să rămâie bieții casinisti așa de nemângăiați. Ar face ei recurs, însă forul suprem, — inima, — a spus că nu primește nici un fel de recurs.

Cluj. „Banca agrară” vazând că împrietăririi să coace iar rostul ei rămâne tot verde, a hotărât schimbarea numelui în: „Banca agrară”.

Sibiu. La adunarea generală a Reuniunii meseriașilor câțiva inși s'au ridicat contra intenției Reuniunii de a-și pune pe frontispiciu și cuvântul „economic” după „cultural”. Au dreptate să protesteze, fiindcă ei s'or fi gândit că economia o face omul din ce are. Din ce nu are, nu poate face economie. Au rămas însă ca propunerea să și-o pună în practică pe rizic propriu.

Poiana. Marelui Pestalozzi (romanizat: Pișta Lași) i s'a luat, din greșală, icoana din biserică, tocmai când voia să se închine. Revolta sufletească a năpăstuitului a fost atât de mare că oamenii au izbucnit cu toți în... răs

Săliște. Niște mormoloci bantue de o vreme comuna. Pericolul acestor mormoloci este că intră prin odăi înainte de măturat, își încarcă etichete și pânțele cu gunoi, prav și rămășițe apoi se târăsc prin alte case, lăsând în urma lor resturile, praful și murdăria. După cum vedem boala e epidemică. Circulara oficiului sanitar spune că fiecare gospodar să-și închidă bine casa în fața astorfel de înșănăjii, să măture bine și să curețe gunoiul fiindcă în odăi măturate și aerisite, găngăniile acestea nu sunt primejdioase.

Cluj. Trenul personal când a intrat în gară, n'a mai putut stăpâni tenderul mașinei, vagonul de bagaje, vagonul poștal și un vagon de clasă, cari au sărit de pe șine. Revoluționarele au declarat următoarele: 1) Tenderul mașinei a declarat că în acel moment trecea domnul Bohățel și de spaimă să nu-i intre iar în ghiare a vrut s'o ia la fugă către podu tata-său (Apahida). 2) Vagonul de bagaje a declarat că a sărit de bucurie, văzând atâți deputați liberali cum își fac bagajele. 3) Vagonul poștal a declarat că l-a cuprins spaima când a văzut că o scrisoare dela Oradea mare a adus-o în cinci luni până la Cluj, fiindcă așa iuteală nu i-a mai fost dat să vadă iar vagonul de clasă a declarat că s'a îmbătat de bucurie cu întreg personalul fiindcă prima dată i-a fost dat să intre în gara Cluj, fără ce să fie „rezervat” pentru cineva. Declarațiile acestea au fost înaintate Direcției generale pentru urgentă cercetare. S'a dat deja curs liber cercetărilor și s'a fixat data de 31 Februarie 1999.

Brăila. Terente, după ce s'a cununat cu Rifca Herșcovici, a plecat în voiaj de nuntă fără mireasă prin stufăria țării. De aci a trecut în Odesa și s'a înscris în armata bolșevică ca secretar al doctorului Racovschi. Din Odesa a trecut în Bulgaria la Șiştov, unde a fost judecat la moarte și executat. România cerându-l pentru a-l judeca singură, Terente a fost extradat, însă la Giurgiu a fugit din nou. De aici se crede că a luat drumul Iașilor, către Letea, cotind în spre construcția gării de nord din București și stabilindu-se la oficiul pașapoartelor din Brăila, unde și-a închiriat birourile la comisia de îm-

proprietărire din Buzău, spre a lucra cu sânguință la „Petrolul național”, afară de cazul că ar fi plecat incognito către pirotehnie. Aceste știri nu pot suferi desmințire fiindcă le-am primit din cel mai nedesmințibil oficiu: dela agenția Rador.

București. Ministerul instrucțiunii aflând de prada ce se face în gospodăria profesorilor cursiști cari mănâncă fasolea ceapa și mămăliga fără economie și nici o cruțare nu pun în consumarea apei, a hotărât să le micșoreze salariile. Era și timpul să se ia oarecari măsuri. Domnul ministru știe foarte bine că în vreme ce aceștia se răstafa în bunurile de mai sus, alții bieții, din jurul dumnisale tigoresc în suferințe cu niște biete găște jumulte, cu prăpădite de aperitive străine, ori cu mese târzii, unde n'au ocazie să bea decât șampanie. Apoi zău că asta nu-i dreptate și de aceea credem că măsura luată e o măsură salutară.

Sibiu. Vestita societate „Doina” și-a instalat birourile în palatele „Cacica” de pe malurile Cîmbinului. Nici nu se putea o împerechere de nume poetice mai potrivită: „Cacica” și „Doina”. Sedințele se țin în fiecare seară.

București. Vistiernicul Vintilă Brătianu a declarat că nu există criză de numerar. O infimă parte a populației, — vr'o 90% — se mai plânge azi de criza aceasta fiindcă acești oameni au totdeauna timp să-și numere... numerarul. Majoritatea, — adică restul de procente, — neavând acest, timp, — nu simte nici criza de numerar. Să mai zică cineva că nu suntem în... Arcadia.

Pentru d-nii abonații.

Rugăm încăodată pe toți aceia cari sunt în restanță cu abonamentul, să-l achite cât mai curând, fiindcă nu le mai putem trimite foaia fără bani. Să se gândească fiecare că este un bagatel abonamentul pe un an la „Calicul” și să nu se bucure la truda și la cheltuiala noastră.

Deci așteptăm ca fiecare să-și plătească abonamentul restant.

Stan Vorbălungă

— despre întâmplările mai proaspete —

— Vorba veche din bătrâni că «după cules încep oamenii să bolânzească», e încărcată de mult adevăr.

Auzi dumneata domnule! Să fii general, frate cu un ministru, și încă de comunicații, — adevărat de umblat, — să dai pașapoarte la toată lumea iar când să-ți iei și tu pașaportu, să te trezești că îți înconjoară pazitorii casa. Năcăjit de lipsa de respect a poliției noastre, când să-ți iei altfel de pașaport cătră cealaltă lume, hop să nu poți avea drum liber din cauza prietenilor cari vreau să te aibe și la răcoare așa precum te-a avut și la căldură.

Săracu Ionu Floarii: O stat bietu la Șerbalgu ala, mort de foame și mort de sete iar când a venit

înapoi o mai pupat și mâna alui care l'o trimis, ca să nu-l dea ca dezertor. Ba să te miri de aialați cari or plecat în Columbia! Așa-i când te iei după muscii columbaci, ajungi la... Columbia.

Mari meșteri mai sânt ai noștri! N'am ce zice.

Să scoți tu din piatra seacă petrol și încă de al național!

Apoi vezi nici Napoleon n'o putut fi așa de național!

Vinzi robi și din pielea lor scoți petrol. Pui apoi feștila și... ies dolarii.

Ce ne mai trebuie nouă tezaur! Tezaurul nostru cel mai bun e țaranul. Scoți din el bani, automobil, șampanie, palate, orice vrei.

Cu gazu merge cam greu, chiar în Columbia dacă l'ai

trimite, gazul și de-acolo va mirosi a... Vacărești.

Sărăcie-lucie

MOTTO: Cine dracu-a mai văzut
Sărăcie
In cocle
Epure cu pălărie
Rață friptă potcovită,
Cocoană neramentă?

La dumnealui.

Dinum-danum cu alaiu
Și-acasă n'are mălaiu
Poartă frac în patru dungi
Și-un bănuț în două pungi
Și fiind coconul mândru
Face-și fală c'un cilindru;
Din birt intra'n berarie
Cu botini fara calcăie;
El umblă tot mânușat
Zi și noaptea mort de beat!
Lumea-l cunoaște și-l știe
Ca-i săracie — lucie!

La dumneaei.

O vezi tot popoțonată
Tot cocheta, tot gătata,
Malai nu-i se 'mbuce-odată;
Poartă rochii și cartoane
C'a preotului faloane,
Acasă moare de foame;
Câte soiuri de gătele,
Rumenele și albele
Toate sunt pe mândra lele,
Dar' acasă-un purcelaș
Un puiuț, un vițelaș
Nu câtă așa ceva
C'o să te ia uite-așa:
Mă mojić, io-s doamnă mare
Și nu sufer imputare!
Născută-s se poruncesc.
Să joc, să benchetuesc,
Nu să lucru ca toți proștii;
Mie-mi place gâtul ploștii;
Traiul bun și cetera,
Jocul și petrecerea
Sunt croite pentru mine
Așa voiu, așa e bine!
Și pe ea lumea o știe
Ca-i săracie lucie.

Când văd treaba că-i așa
Eu în nori m'aș avântă
Trăsnete și fulgere
Să le arunc repede
Ca 'ntre noi să nu mai fie
Sărăcia lucie.

Librăria Săteanului

TIPOGRAFIE
:-: PROPRIE:-:

SIBIIU
Str. Regina Maria 1.

CASĂ DE
EDITURĂ

Este complet asortată cu toate manualele necesare școalelor primare și secundare. Ultimele noutăți literare, științifice, juridice și pedagogice.

Mare depozit cu caete în diferite mărimi dela 8 până la 200 file dictando, aritmetică, caligrafie și albe. Caete pentru desen, pentru geografie, precum și diferite caete din hârtie albumină. Blocuri de desen în diferite mărimi efectuate din hârtie superioară pentru desen.

Cerneluri diferite, penițe claps, aluminium, rondo, etc., vopsele pentru apă, pasteluri, creioane diferite, liniale de metal și lemn, echer, teuri planșe pentru desen, diferite calități de hârtie pentru scris etc etc. Tablouri istorice dela 10 Lei bucata. Diferite icoane și alte tablouri după pictorii celebri.

În secția „en gros” se vinde cu prețuri fără concurență. Caete dela 75—Lei sută în sus. Plicuri și hârtii dela Lei 35—suta. Note, registre, creioane etc. pentru domnii comercianți, cu prețuri ieftine. Diferite cărți corespunzătoare pentru bibliotecile școlare.

Tipografia execută prompt, curat și ieftin diferite broșuri, carnețe, bilete de vizită de logodnă de cununii, necroloage, invitații, placate, imprimate administrative și pentru diferite oficii, fiind provăzută cu literele cele mai moderne.

Când veniți la Sibiu cercetați Librăria Săteanului, unde veți putea comanda toate articolele de tipografie și librărie